

TOTEM

roč. č. 5
2012

Dobrušských Skautů

Lистопад/Prosinec

ÚVODNÍ SLOVO

Milí příznivci skautingu a zejména našeho (tradičního) oběžníku Totem,

zase je konec léta, zase je listopad, zase je téměř celý rok za námi. Zase a znovu! První překvapující sněhová bouře sice postrašila především řidiče, ale pro nás, milovníky přírody, v ní bylo hlavně jedno poslání - pomalu se vydejte na poslední výlety, procházky podzimními lesy a bez zimních čepic a rukavic navštivte své příbuzné a kamarády, s nimiž ještě můžete v počínajícím chladu a brzké tmě pozorovat západ slunce. Zanedlouho tomu bude už úplně jinak a dny se zkrátí tak, že nám všem bude připadat pořád večer. Ačkoli doufám, že bude ještě mnoho dní vhodných ke strávení v přírodě, vždyť je to to jediné, co nám v dnešní přetechizované době vrací klid a mír do duše, nebo se mýlím?

A do těchto čím dál více temnělých dní vydáváme poslední letošní číslo Totemu. Třikrát hurá! Brečet ale nemusíte, další ročník už je za dveřmi a vše nasvědčuje, že se ho dočkáte (snad jsem něco nezakřikl!).

V tomto díle tedy naleznete standardní oddílové články, střediskový Podzimní oheň, ale i několik Tipů pro dlouhou chvíli. Díky ochotě dvěma novopečeným rodičům se s vámi dokonce můžeme podělit o dvě krásné radosti (a starosti), které přišly v září na tento svět a společně jim pogratulovat.

MM ukončuje letošní sérii skautské historie, já osobně jsem byl v mnoha ohledech poučen a zbytek jsem si mile rád připomenul, doufám, že u vás to bylo minimálně také tak! 100 let činnosti tohoto hnutí nesmí zůstat bez povšimnutí!

V tomto období více než kdy

jindy přemýšlím nad uplynulým časem a dobou (ne)dávno minulou a napadlo mne mimo jiné to, že bych mohl poděkovat opět po čase třem klukům, díky kterým si již pátým rokem společně připomínáme oddílové a střediskové dění pěkně dohromady - skrze Totem. Nebýt jejich první vlaštovky, nic by nebylo. Jsou jimi Borek „Řízek“, Petr „Pítý“ a Michal „Miki“, jejichž dobrušský Svitek, který se dávno zakutálel pod zaprášený stůl a do propadliště dějin (na než se ale nezapomíná!), je předchůcem toho, co dnes můžeme hrdě nazývat Totem a patří k našemu, dobrušskému, Junáku. Pevně věřím, že si to myslíte také!

Krásný podzim a trochu předčasně - úspěšný vstup do nového roku a brzy „na přečtenou“!

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	18 - Tip na vyrábění
Obsah	- Růže z listů
3 - Střediskové dění	19 - Skautská svatba
- Podzimní oheň	20 - Skautská mimina
- Meďátka	21 - Otázka Totemu
- Světlušky	23 - Okénko do historie
- Vlčata	- O českém Junákovi - 6. díl
- Slunečnice	26 - Pozvánky
11 - Tip na výlet	- Cestovatelské večery 2012
- Praděd	27 - Poslední stránka
13 - Tip na knihu	- Uzávěrka
- Duel: strava vs. čtivo	- V příštím čísle
15 - Tip na hru	- Tiráž
- Hry s papírem	28 - Citát
17 - Tip na hudbu	
- Ďáblovo stádo	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

PODZIMNÍ OHEŇ 20.10. 2012

Jako každý rok se i tento podzim konal slavnostní oheň. Avšak můžu říct, že průběhem se celkově lišil. Letošní podzimní oheň byl pořádáný na zakončení oslav výročí 100 let skautingu v Čechách a podle toho také měl vypadat.

Brigáda na přípravu ohně byla zahájena od dvou hodin a už o půl třetí panoval kolem klubovny čilý ruch. Brigádníků se sešla spousta a i neposedná vlčata našla své využití. Velký dík patří Tínkovi a MMkovi, kteří zhotovili slavnostní oheň a

také všem, kteří se na přípravě ohně podíleli.

Samotná akce začala od půl sedmé. Navzdory veliké zimě se sešlo asi sedmdesát světlušek, vlčat, skautek a skautů, roverů a mezi nimi bylo možné zahlédnout i malé množství našich nejmladších - medátek. Neměl bych zapomenout na přítomné old skauty a samozřejmě na kapelu. Po české hymně následovalo zapálení ohně, na které se všichni velmi těšili. Zima byla krutá a všem zalézala až do morku kostí. Oheň byl zapálen

podle tradice a smolné louče byly přiděleny předem vybranému zástupci z řad vlčat, světlušek, skautů a skautek. Někdo by mohl říct, že program byl chudší než obvykle, ale jak se říká: „Někdy méně je více!“ Zpívaly se písně a byly předneseny pokřiky všech oddílů, vše bylo doprovázeno slovem Jirky „Ifa“ Nováka. Na závěr byla zazpívána večerka a podzimní oheň byl ukončen.

Honzajs

Zima už nám sice klepe na dveře, ale já se vrátím k slunným zářijovým úterkům, kdy jsme přivítali mnoho nových členů v našem oddílu.

Na seznámení jsme hráli moc a moc her a když jsme všichni poznali, jak se jmenujeme, hráli jsme naše oblíbené hry s polínky. Občas mám pocit, že by naše Meďátka nejraději pořád stavěla polínkové pyramidy a předbíhala se, kdo bude mít vyšší pyramidu a komu spadne poslední. To by ale nebyly žádné schůzky! Musíme se také učit, a tak už umíme ambulantní uzel a máme pojem i o jiných důležitých uzlech pro skauty.

Při nepřízni počasí trávíme schůzky většinou ve velké klubovně, kde hrajeme různé poznávačky zvířat, rostlin a stromů. Oblíbená je také Kimovka a musím říct, že Meďátka jsou opravdu šikovná a počty předmětů, které si pamatují vysoké.

Také jsme se vydali na expedici do Opočna. Sešlo se nás na

dobrušském nádraží opravdu hodně, a tak jsme zabrali skoro půlku autobusu. V Opočně byla zrovna výstava dravců, a tudíž jsme se šli podívat do zámeckého parku, jak vlastně ti dravci vypadají. Nejobdivovanější byl orel skalní, který seděl na bidle a pozoroval Meďátka, jako kdyby je snad chtěl ulovit. Všechno jsme to přežili, a tak jsme se šli podívat k zámku, a pak také do zahrady, kde jsme si zahráli na jelena a také obyčejnou vybíjenou. Po cestě jsme zažili mnohá dobrodružství a mnoho promočených bot, protože dny předtím vydatně pršelo a mnoho dětí prostě nemohlo odolat a zkoušelo, jestli jim nateče do bot vrchem a nebo jestli kaluže nebudou tak hluboké (bohužel byly!). Když jsme došli na volné prostranství, tak jsme si zahráli „cukr-káva“ a velmi, velmi potichu jsme se přesunuli na pozorování jelenů a daňku k místní oboře. Ti opravdu nejtišší mohli zablédnout v dáli pár jelenů.

V expedici jsme pokračovali dále a došli jsme opět do zámeckého

parku, kde na nás čekala Iva s připravenou hrou. Poté jsme hráli šipkovanou po parku a také na schovávanou. Poté už se čas nachýlil o odjezd do Dobrušky. Rodiče už netrpělivě čekali na nádraží na Meďátka, která už jim z autobusu vypravovala, co všechno zažila. Myslím, že se všem zúčastněným výprava líbila a že se zase brzo někam vypravíme.

Další schůzky po výpravě probíhaly jako vždy, naposled se starší kluci vydali na hřiště, kde si zahráli fotbal a byl to opravdu těžký fotbal. Hlavně kvůli tmě, která pomalu začínala být neúnosná, a tak jsme se přesunuli do vlčácké klubovny, kde jsme si zahráli foukanou a kde nám Tonda řekl, co by všechno měla obsahovat správná skautská KPZ.

*Za oddíl Meďátek,
Viky*

ODDÍL SVĚTLUŠEK

I v tomto školním roce probíhají schůzky světlušek dvakrát týdně, a to v pondělí a v pátek. Do oddílu přešly tři děvčata od Meďátek a dvě úplně nové tváře. V současné době má oddíl světlušek celkem dvacet upovídaných a rozesmátých holek, kterých je plná klubovna. Doufám, že to vydrží!!!

Hned na první společné oddílové schůzce jsme se domluvíly na úklidu klubovny, na který sice přišlo jen 7 světlušek, ale musím říct, že dokázaly umýt okna, vytrít podlahy, přebírat věci ve skříních a tím proměnily „světluškovnu“ v útulné zázemí.

Skoro většinu družinových schůzek zatím světlušky prožily venku, protože jsme si užívaly

teplého podzimu a chodily do přírody. Pomocí her a soutěží si zopakovaly /některé snad i naučily/ základní šestku uzlů, Morseovu abecedu, názvy stromů, rostlin atd.

Při poslední páteční družinové schůzce se světluškám podařilo vydlabat dýně a vyrobit si strašidla, pondělní světlušky si společně s Maruškou a Kátou upekly voňavý jablkový závin.

Naše první společná výprava se konala v září, ale protože zrovna pršelo, tak jsme do oběda hrály hry v klubovně. Až když se počasí umoudřilo, vyšly jsme na procházku do okolí Dobrušky.

Zato druhá říjnová výprava byla plná sluníčka. Světlušky se vydaly porazit draka „Šmaka“

a najít slíbený poklad. Při boji s drakem musely prokázat nesmírnou odvahu a znalosti, ale všechno se vyplatilo, protože poklad našly a spravedlivě si ho rozdělily.

Od listopadu budeme se světluškami hrát úplně novou celooddílovou hru, o které vám napíšeme v příštím vydání časopisu Totem.

*Katka Potočková,
vedoucí oddílu*

ODDÍL VLČAT

Jelikož začal nový školní rok a dnes je jeho první pátek, uspořádali jsme úvodní oddílovku jejímiž hlavními úkoly byly: rozdělit vlčata do družin, rozloučit se s těmi, co jdou k Mohykánům a přivítat nová od Meďat.

Na začátku jsme zakřičeli pokřik na rozloučenou 14 vlčatům odcházejících k Mohykánům a zároveň přivítáním asi 10 nových. Následovalo rozdělení do dvou skupin, ve kterých si Vlčata zahrála kámen-nůžky-papír. Během této hry nás napadlo, že některá (zejména nová) Vlčata neznáme jmény. Tak jsme se navzájem představili a začali hrát hru, při které jsme si měli osvěžit jména. Při této hře nás přerušil Vašek, který s rodiči rozebíral kdo kdy může a to vše proto, abychom se mohli rozdělit do družin. Po tomto rozdělení jsme se vydali za horní základní školu, kde jsme si zahráli hru raz, dva, tři vlk! Po ní jsme se odebrali zpět ke klubovně, kde jsme dnešní oddílovou schůzku zakončili.

Albi

Tak přibližně takto vypadá zápis v oddílové kronice k začátku nového školního roku. Poté následovaly každou středu, čtvrtek a pátek (vždy od 16 do 18 hodin) schůzky, během kterých se vlčata nejen učí, ale i si hrají. Další oddílovou akcí, která následovala, byl Podzimní oheň, o kterém jste si už asi přečetli a po kterém jsme odešli na výpravu.

Od ohně jsme odešli v 20 hodin večer. Když jsme šli po Dobrušce, byla už tma. Došli jsme do pastoračního centra a navečeřeli jsme se. Po večeři jsme šli spát. Budíček byl v 6 hodin ráno, abychom stihli vše uklidit. Po snídani a sbalení věcí jsme odešli na autobus, který nás dovezl do Nácho-da. Pěšky jsme došli do Pekla, kde byla přestávka. Tam jsme si odpočinuli, opekli burty a Honza nás pozval na čaj. Dál jsme šli po silnici až do Nového Města nad Metují. Cestou jsme si zahráli hru Trojnožka, při které vedoucí vyrobili z klacků trojnožku a naším úkolem bylo ji neshodit, ale přitom jsme se mohli ve skupince

postrkovat. Navíc jsme se drželi za ruce a nesměli jsme se pustit. Tuto hru vyhrál Lukáš, druhý byl Radek, třetí Řízek a čtvrtý Míša. Já jsem skončil ve své skupině druhý za Radkem. Poslední úsek cesty z nového Města zpět do Dobrušky jsme jeli autobusem.

Žížalka

Na této výpravě byla účast mírně přes 50 % (16 dětí z 30 a 4 vedoucí ze 7). Z této výpravy jsou pořízeny fotky, které můžete shlédnout dále.

Nyní už vám za vlčata přeji příjemný podzim a šťastné a veselé Vánoce a taky Nový Rok. Další Totem je až po nich...

Albi

Prázdniny utekly jako voda. A tak nám začala škola, ale i skautské schůzky. První schůzka se uskutečnila dne 7. 9. 2012 v 16:00 u skautské klubovny v krocích. Když jsme se všichni sešli v hojném počtu, odkráčely jsme ke škole na hřiště, kde jsme si formou hry sdělovaly nezapomenutelné zážitky z prázdnin. Letos k nám žádné světušky nepříbily, takže vše zůstalo při starém.

Další schůzku se Slunečnice dozvěděly téma celoroční hry. Zahrály si šipkovanou, která je dovedla na určité místo, kde byl vzkaz a podle něho holky zjistily téma. Letos si budou hrát na detektivky. Jejich revírem je Dobruška a okolí, jejich úkolem je najít co nejvíce stop, jejich protivníci jsou vedoucí, jejich tempo je zrychlené, detektivky Slunečnice pracují každý pátek od 15:45.

Jednou jsme šly na Trojici, kde holky hledaly lístečky se státy a k nim přiřazovaly hlavní města. V dalších schůzkách jsme hrály různé hry, jako je schovka, krvavé koleno a twister. V poslední říjnové schůzce jsme procvičovaly rodová a druhová jména stromů.

Vzhledem k tomu, že v říjnu bylo opravdu krásné počasí, neváhaly jsme a udělaly jsme dvoudenní výpravu, kterou jsme uskutečnily z 12. na 13. října. První den, tedy v pátek, jsme měly tradiční schůzku a hned po ní začala výprava ne-výprava. Zůstaly jsme v klubovně přes noc. Daly jsme holkám za úkol, aby se dohodly, co budou chtít k večeři. Nadělily jsme jim finanční prostředky, a tak

se vypravily na bájnou cestu do Penny marketu. Jestli si myslíte, že jsme měly špagety s červenou omáčkou, tak jste na omylu. Naše kuchařky si potrpí na delikátní jídelníček, a to zejména na pizze. Nemyslím tu, jak se vrazí do trouby a je to. Prostě si ji připravily samy. Takové gastronomické schopnosti nemá ani Babica. Ale dost o jídle, mám z toho hlad. Co dále bylo na programu? Udělaly jsme si filmáč. Pustily jsme si Karcoolku, protože je to taková detektivka a to se hodí k naší celoroční hře. Jenomže detektivové po chvíli přišly na to, že za všechno může králíček. Tím pádem případ byl uzavřen a dalším filmem se stala Moderní Popelka. Film se blížil k závěru a najednou obraz zmizel. Braly jsme to jako znamení, že máme jít spát. A tak jsme spaly a spaly.

Druhý den jsme se vydaly na túru na Špičák. Cesta na něj byla velmi obtížná, protože jsme procházely mlhou. Cestou jsme hrály naši oblíbenou hru – klíš-tě. Potom jsme přešly na novou, a to na zombíky. Jak se to hraje? Je to úplně jednoduché: jeden člověk je stranou, který určuje zombíka. Jinak všichni jsme v kroužku a máme ruce za zády. Ten, který určuje zombíka, chodí kolem kroužku a komu dá do dlaně kamínek, tak je zombík, ten nikomu nic neřekne. Pokračujeme v chůzi, tak abychom se nikoho nedržely ani nedotkly. Dotknout se může jen zombík, který musí být opatrný, aby ho nikdo neviděl, jak se někoho dotkne, dotýčný nesmí mluvit a musí mít natažené ruce. Když si někdo myslí, že ví, kdo je zombík, probíhá obhajoba a hlasování, je to podobné jako

u městečka Palerma. Když přijdou na zombíka, je konec hry. Pokud hlasovali pro normálního člověka, tak je člověk mrtvý a už nehraje. ... Během dne se vyjasnilo a my šly a šly, až jsme zjistily, že jsme měli už dávno odbočit. Tak jsme se vrátily zpět, ale přece jsme tu cestu na Špičák našly. Na hoře byl krásný výhled do dalekých krajů. Čas utíkal a my musely pomalu jít. Ještě jsme měli chvíli času tak jsme si zahrály čokoládu bez čokolády. A cestou na bus jsme si říkali černé historky. A jak by holky řekly: Tak to je konec špičkové výpravy na špičku Špičáku.

Danča

ODDÍL SLUNEČNÍK - VÝPRAVA DO PEKLA

TIP NA VÝLET

PODZIMNÍ PRADĚD

Letos je krásný podzim a ne, že ne! Přemýšlíte-li, kam vyrazit na jednodenní výlet, vydejte se určitě do Jeseníků – a rovnou na Praděd!

Jednodenní výlet podzimním jesenickým královstvím započneme na známém motorestu Skřítek. Sem se lze dostat několika autobusy (ze Šumperku nebo Bruntálu) a odpadne nám starost se samohybem, ke kterému bychom se pak museli složitě vracet.

V motorestu po ranní kávě vyrazíme na severovýchod, kde se drží několik set metrů tři turistické značky spolu, nás však zajímá nejvíce zelená, kterou si budeme hlídat. Lesní cestou pozvolna stoupáme na první rozcestí, kde se rozloučíme s červenou značkou. Stoupání nabírá spád a lesní cesta se ztrácí pod nánosem spadaneho listí, další zastávku si uděláme až na lesní cestě, kde se odpoutává od naší trasy žlutá turistická stezka. Možná bychom v tomto okamžiku rádi šli po ní, když sledujeme, jak zelná bez skrupulí stoupá a stoupá.

Vymaníme se z lesa na mýtiny a okolo nadmořské výšky

1200 metrů porost řídne čím dál více. První rozhledy si vychutnáme ze Zracených kamenů, vidět je široko daleko, pod nohy do údolí a až za obzor. Vydechnout na ještě trochu z léta teplých kamenech přijde určitě vhod. Nejhorší máme za sebou, a tak se s chutí vydáme dál.

Výlet pokračuje hliněnou pěšinou mezi loučkami snadno nahoru na vrchol Pecny (1330 mn.m.), z něž je také rozmanitý výhled a o kousek dál i první pohled na Praděd (1491 mn.m.), přeje-li nám počasí. Zanedlouho dorazíme menším sestupem k dalšímu místu vhodnému ke svačině, a to Jelení studánce. Zdejší kamenná „budka“ nabízí

útočiště pro přespání, ale i třeba jen při nepříznivém počasí. Voda z pramene osvěží hrdlo i duši.

Zelenou značku již dále nesledujeme, ačkoli ještě chvíli budeme putovat společně s ní, nyní si všímáme červené. Cesta nás přes zažloutlé otevřené pláně s krásnými výhledy vpřed na Praděd i okolí vyvede až na druhý nejvyšší vrchol Jeseníků, a to Vysokou holi (1465 mn.m.). Pozornost upoutá dřevěná bouda a barokní pískovcový hraniční kámen z roku 1681. Odtud je pohled na náš cíl výletu patrně nejkrásnější – v popředí Petrovy kameny (1438 mn.m.), v pozadí vysílač na vrcholu Pradědu (1491 mn.m.).

Prudký sestup na Ovčárnu nám uteče, neboť metry v prudkém terénu rychle ubíhají. Dojdeme až ke komplexu hotelů, horských chat, parkoviště a dalšího. Jakoby z jiného světa. Po travnatých zlatých pláních ani památky. Trochu smutně se tak srdce radostného turistu vydá dál po asfaltové cestě, která stou-

pá až na Praděd (1491 mn.m.) a která je jedinou oficiální přístupovou cestou tohoto místa.

Kvapně se tak proženeme okolo Barborky, vyhýbáme se protijedoucím koloběžkářům, kteří si za poplatek na vrcholu půjčili toto zařízení, aby ho zase dole u Barborky předali dohlížejšímu brigádníkovi. Trochu bláznivé, ale taková je i dnes doba.

Vysílač nabírá na mohutnosti a v několika okamžicích je i s krajinou velmi fotogenický, ačkoli se to mnohým lidem samozřejmě vůbec nemusí líbit a raději by na vrcholu nejvyššího kopce v Jeseníkách měli původní kamennou rozhlednu, kterou je možno spatřit na mnoha prodávaných předmětech v tomto regionu. Pivního turistu vrchol překvapí točeným Starobrnem či lahvou Plzní, což rozhodně nejsou značky místního koloritu a můžeme to považovat za škodu. Nic to však nemění na tom, že je zde pro všechny krásný výhled široko daleko, na trasu, kterou jsme prošli, ale i na Kralický Sněžník, Rychlebské hory, polská nedaleká jezera a nebo jen tak pod nohy na různé vesnice, jejichž výčet by zabral celý web. Ti, kteří netrpí závra-

těmi, se mohou za 60 Kč (popřípadě jako děti za 30 Kč) vydat na vyjíždku výtahem nahoru do vysílače za lepšími výhledy. Vřele doporučuji za dobré viditelnosti.

Ať už uvnitř restaurace, na vyhlídce či jednoduše na vrcholu strávíme jakkoliv dlouho, jedno je jisté – čeká nás návrat dolů do údolí, abychom se zase nějakým vhodným spojem dostali do civilizace, kterou teď určitě tak moc nepostrádáme.

Možností je několik:

- sestoupit zpět na Ovčárnu a vyčkat na kyvadlový autobusový spoj do Karlovy Studánky a Bruntálu (jsou přehledně vypsány na konci parkoviště a lze je zjistit v předstihu)

- sestoupit zpět na Ovčárnu a pěšky dále pokračovat údolím kolem vodopádu Bílé Opavy do Karlovy Studánky a následně spojem do Bruntálu

- po modré turistické značce sestoupit prudce Divočím dolem až k nádrži Dlouhé stráně a dále dojít do Koutů nad Desnou k vlakové zastávce (poměrně dlouhá sestupová varianta, avšak zdatný turista pořídí celý výlet pohodlně za den)

- nebo v případě více dní času je možné pokračovat po hřebeni přes Švýčárnu a Červenohorské sedlo dále a udělat tak kompletní přechod tohoto hřebene, který je právem považovaný za jeden z klenotů české přírody (o němž jsme vás však již v minulosti informovali v jiném článku)

Ať už si zvolíte jakkoliv, přeji šťastnou cestu dolů a hodně zážitků z celé túry!

TIP NA KNIHU

DUEL – STRAVA VS. ČTIVO

Chtěl jsem na vás opět vysypat nějaký ten tip na knihu, který si leckdo nepřečte vůbec, jiný jen zběžně a další až do konce, ale po knize určitě nesáhne. Pak jsem ale četl vtipný příspěvek na literárním serveru litenky.cz, který si tímto s dovolením propůjčuji (těším se, až mne za porušení autorských práv zažalují!) a myslím, že stojí za přečtení. Takže, litenky.cz a příspěvek Kláry Zindulkové (včetně ilustrace):

Nacházíme se ve světě lidí. Lidí, kteří jsou živými tvory, a proto potřebují neustálý přísun potravy. Ve světě lidí, kteří se považují za bytosti kulturně a společensky ušlechtilé, a proto znají číst a psát. Vítězí v nás zvířecí pud prahnoucí po pěkném šťavnatém soustě – nebo oduševnělá touha po poznání a vědění? Co konzumuje, o čem zpívá, co sleduje a na co myslí nejraději ten správný Člověk? Postavili jsme do arény dva soupeře – Literaturu a Jídlo. Nuže, prozkoumejme pro začátek orientačně, jak si naši protivníci povedou ve třech kolech zápasu.

1. Dokáže jídlo nahradit literaturu? Substituční experiment

„Sedím si takhle v tramvaji, na klíně umaštěný papír s hromádkou salámových koleček. Otáčím plátek po plátku a soustředěně studuji každý flíček tuku na temně růžové hmotě. Usmívám se, pokyvuji hlavou. Staroměstská, vystupovat. První hodina gastronomie. Po semi-

nári rychle do jídelny, půjčit si pár jelítek. Zuřivě hledám mezi řadami klobás, párků a jitrnic. Á tady, krásná, hladká, voňavá jelítka. Škoda jen, že cibuli tu člověk nesežene. Nezbývá, než zainvestovat. Ještě že je hned u fakulty antimňamiát. Nezapomenutelný odér těch ohmataných banánů a hlávek zelí, staré paličky česneku se sem tam vypadlými stroužky, ach, jaká nostalgie... Prohrabuji se blaženě zeleninou z druhé ruky za 10 Kč a za chvíli vítězoslavně vytahuji dvě zažloutlé, nakousnuté cibule z roku 1936...“

Tak tady alespoň pro mne pokrm neobstál, literatura své pozice drží pevně.

Počáteční skóre – Strava: Čtivo – 0:1

2. Co má budoucnost a co už je pasé? Husí žaludky vs. Hoši od Bobří řeky

„Husí žaludky nebo drůbky bez jater dobře očistíme a vypeřeme. Vložíme do hrnce s vlažnou vodou, osolíme, přidáme několik zrněk pepře s novým kořením a vaříme doměkka. Kořenovou zeleninu očistíme, rozkrojíme, přidáme k poloměkkým drůbkům a dovaříme vše doměkka...“ (*Kuchařka pro začátečníky: Zadělávané husí žaludky*)

„Až do čtvrtka 12. března žili Vilík a Jirka takovým obyčejným životem, jakým žijete vy a s vámi tisíce a tisíce jiných chlap-

ců na světě. Bručeli na školu a odmlouvali doma maminkám. Večer chodili nakupovat drobné potřeby pro zítřek, na kterých se nedalo nic splést, občas se dostali k nějaké té pranici – a přitom všem měli pořád ukrutně dlouhou chvíli...“ (*Jaroslav Foglar: Hoši od Bobří řeky*)

Shrneme-li dané ukázky, můžeme konstatovat, že Strava, reprezentovaná zde Zadělávanými husími žaludky, už ze své podstaty hledí optimisticky do budoucna, zahrnujíc ve své laskavé tolerantní náručí mnohost svých tvůrců i konzumentů. Pestrost mnohačetného MY se sjednocuje ve vstřícném postupu pro naplnění břich tvorů jakékoli barvy pleti, orientace a vyznání. Naproti tomu Beletrie se zde ukazuje jako individualisticky (zde tedy vzácně dualisticky) zaměřená platforma, popisující jevy navždy minulé, a tím zcela vyčpělé. Pro další použití, natož požití, nezajímavé. Převaha Jídla je jednoznačná.

Meziskóre – Strava: Čtivo – 1:1

3. Čeho je víc?

Zadělávané husí žaludky:
400g husích žaludků + 40g rostlinného tuku Hera + 40g hladké mouky + 100g kořenové zeleniny + 1 dl smetany + 40g cibule + celý pepř (cca 10 kuliček) + nové koření (cca 6 kuliček) + sůl (cca 1726 zrněk) = 400 + 40 + 40 + 100 + 1 + 40 + 1 + 1 + 1726 = 2363

Hoši od Bobří řeky: Rok vydání 1969 + vytiskl Tisk, N. P. Brno, Závod 2 + 10. vydání + vydalo nakladatelství Blok jako svou 359. publikaci + Cena 23 Kčs = 1967 + 2 + 10 + 359 + 23 = 2363

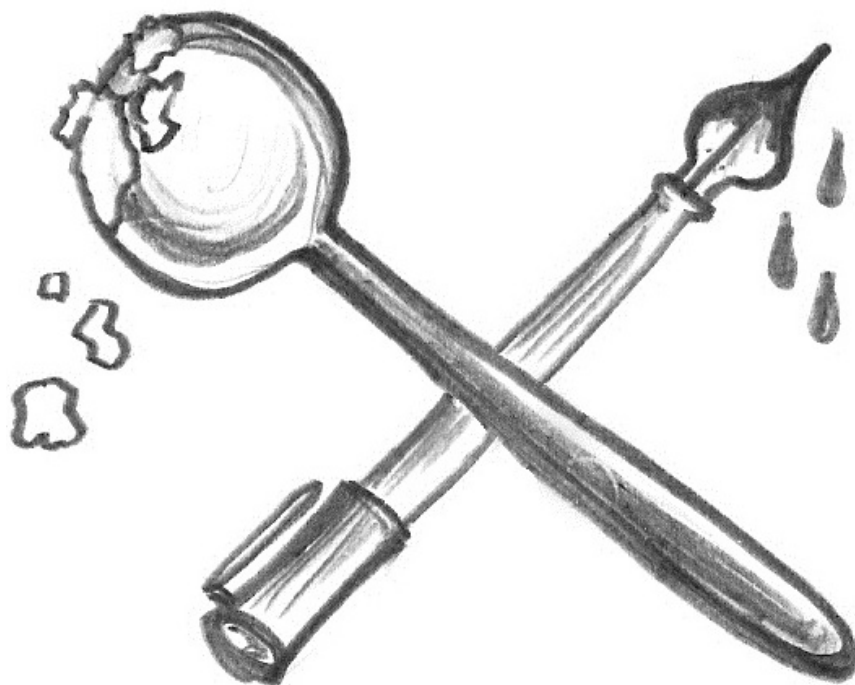
Konečné skóre – Strava: Čtivo
– 2:2

Slovo rozhodčího

Neuvěřitelné! Tak vyrovnání soupeři se hned tak nenajdou... Pojďme tedy vztah literatury a Jídla prozkoumat hlouběji. Neboť nejen chlebem živ je člověk. Taký knihami. Ač těmi jsou živý především myši. Život je myš.

Tedy, přesněji pes. Pes je přítel člověka. Nejlepším přítelem člověka je však podle některých kniha. Ač nejen knihami živ jest člověk. Taký chlebem. Nejlépe tím Hrubínovým Chlebem s ocelí. Nebo něčím od Petra Hrušky. Případně, když už nezbyvá nic jiného, tak alespoň těmi Apollinairovými Alkoholy.

Tak si dejte!

TIP NA HRU

HRÝ S PAPIŘEM

NEDOSTATEK TUŽEK

Hráči vytvoří dvojice, do kterých obdrží jeden papír a jednu tužku. Od chvíle, kdy je hra zahájena, nesmějí mluvit. Mají za úkol nakreslit společně obrázek, napsat jeho název a pod svůj výtvar se podepsat. Podmínka - oba STÁLE drží tužku (nelze tedy provozovat variantu „chvíli já, chvíli ty“)! Když všichni dokončí, výtvary vystavíme, oceníme nejoriginálnější a společně se pobavíme o dojmech z aktivity - kdo byl v dvojici iniciativnější, kdo tužku vedl a kdo se nechal vést, kdo vybral téma obrázku, jestli byla společná tvorba spíše bitkou nebo kompromisem... Nebo můžeme všem zadat jednotné téma a sledovat, jak se s tím která dvojice „poprala“.

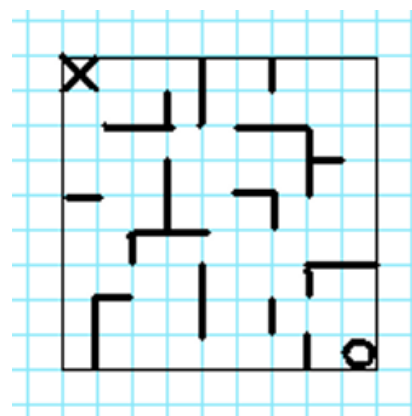
NAKRESLI TO STEJNĚ

Každý z hráčů si vezme papír (nejlépe čtverečkový) a tužku. Všichni se posadí do kru-

hu. Vybere se někdo, kdo bude začínat. Ten půjde za dveře a na svůj papír něco nakreslí (čím těžší, tím lepší, ale neztrácet zbytečně čas). Potom odejde, ale papír tam nechá. Přijde tam hráč, který je vpravo od něho a snaží se nakreslit tu samou věc na svůj papír. Poté vezme papír začínajícího, přehne ho napůl, a odnese mu ho zpět. Ten svůj tam nechá. Jde tam hráč napravo od druhého. A znovu se snaží stejně a detailně nakreslit to, co druhý hráč. A znovu donese zpět papír druhého hráče a ten svůj tam nechá. Takhle to jde až do konce. Potom se položí na zem vedle sebe výtvary prvního a posledního hráče. Uvidíte ty rozdíly. Pokud chcete zjistit, jakto, že je to tak jiné, můžete si vedle sebe položit všechny papíry tak, jak šly za sebou...

TECHNOLOGIE

Každý hráč má tužku a papír. Organizátor pak řekne nějakou nepříliš složitou věc, se kterou

se každý celkem běžně setkává (např. obyčejná tužka). Úkolem hráčů je napsat kdo a co všechno se podílí na výrobě (přepřave, prodeji) předmětu předtím, než se nám dostane do rukou. Seznamy se pak čtou nahlas a vyškrtávají se ty naprosto nepravděpodobné cesty a výroby. Vítězí ten, kdo dokáže najít co nejvíce lidí a prostředků, ovšem současně tak, aby jejich výroba byla co nejjednodušší (žádné dopravování obyčejné tužky přes čtyři kontinenty).

LABYRINT

Každý hráč si připraví dvě hrací pole o velikosti 9x9 polí. V jednom si vyznačí vlastní labyrint, do druhého si bude zakreslovat protivníkům. K vytvoření vlastního labyrintu má hráč k dispozici 30 zdí, tj. může tužkou obtáhnout 30 stran jednotlivých čtverečků. Přes takto označené strany nelze projít.

V levém rohu labyrintu je startovní pole (označeno x), v pravém dolním rohu pole cílové (označeno o). Všechna políčka musí být přístupná!

Hráč, který je na tahu, si zvolí směr pohybu a může popojet

o jedno až pět polí. V případě, že narazí na zeď, jeho tah končí. V dalším tahu hráč vychází z pole, na kterém minule skončil. Vyhrává hráč, který se jako první dostane na cílové pole svého protivníka.

DIAMANT

Na listu papíru se náhodně nakreslí skupina teček. Tečky nemají tvořit pravidelný rastr, ale měli by být víceméně pokupě. Hráči střídavě spojují dvě tečky rovnou čarou. Čára nesmí procházet přes žádný třetí bod, jinak je jedno, jak je čára dlouhá. Není nutné spojovat nejbližší body. Cílem hry je vytvářet trojúhelníky, které ovšem v sobě

nesmí obsahovat jiné tečky. Do-
končí-li některý z hráčů trojúhelník, vybarví ho svojí barvou. Hra končí v momentě, kdy nejde spojovat žádné body. Vítězí hráč, který vytvořil větší část diamantu. Ideální je spočítat kdo vytvořil kolik trojúhelníků. Většinou je to ale o pár trojúhelníků a nikomu se to počítat nechce. Proto je běžnější posoudit opticky, kdo vybarvil větší část plochy diamantu. O vítězství pak rozhoduje spíše než počet, velikost vybarvených trojúhelníků.

Parluc

TIP NA HUDBU

WABI & ĎÁBLOVO STÁDO

Již dlouho tu tento tip nebyl, avšak myslím, že je právě vhodná doba představit si jeden opravdu kvalitní materiál, který potěší každého milovníka dobré hudby.

Rád bych zde udělal malou reklamu (neplacenou!) nově vydanému albu Wabiho Daňka a spol. - *Ďáblovo stádo*. Čím je tak výjimečné? Na CD nalezneme 13 písní, které byly vybrány jako

nejlepší z více než několika set všech tramských hitů od počátků až do dnešní doby. Nechybí tak nahrávka Hudsonských šífů, Blízko Little Big Hornu nebo Až ztichnou bílé skály. Je se tedy rozhodně na co těšit!

Navíc je pro náš kraj dobrou zprávou, že toto album vzniklo v jednom srubu v Orlických horách (blíže se mi nepodařilo bohužel zjistit kde..), aby byly hity co nejvíce osvobozeny od moderní studiové techniky a získaly na autenticitě, respektive byla při hraní opravdu tramská nálada. Na nahrávání nebylo moc času, pouze jeden víkend, a i když právě během něj několikrát vypadl z důvodu velké bouřky proud, podařilo se vše podle plánu. Na dvou písních spolupracovala i Radůza a na

bonusové písně na konci alba i Aneta Langerová.

Nicméně pozor - pokud si myslíte, že je album samá tramská odrhovačka a že už jste to slyšeli tisíckrát, jste na omylu! Uslyšíte totiž tramské písně v novém, současném, ale přesto prožitém pojetí!

Přeji krásný poslech, určitě se vám to bude líbit!

TIP NA VYRÁBĚNÍ

RŮŽE Z LISTŮ

Minulou neděli dopoledne jsem vyrazila s Haničkou na procházku po okolí. Obešly jsme kus Dobrušky, povídaly si a celkově si užívaly úžasné podzimní počasí. Modrá obloha, sluníčko a barevné listí na stromech. Nádherná. Mám ráda, když procházím spadaným listím, které mi šustí pod nohama a krásně voní. Najednou se Hanka zastavila a ze záplavy barevných listů, které pokrývaly

cestu, začala něco skládat. Za chvíli vykouzlila růžičku, která byla od té skutečné k nerozeznání.

Chvilku mi trvalo, než jsem se ke svému prvnímu výtvaru odhodlala. Ale když jsem v Brně procházela ulicí, která byla přikryta vrstvou listů nejružnějších barev, neodolala jsem a hrst jich nasbírala. Doma jsem to pak zkusila a byla jsem mile překvapena, jak je to jednoduché. Nakonec mě to tak nadchlo, že jsem si vyrobila kytici růží a řekla jsem si, že se s vámi o to musím podělit!

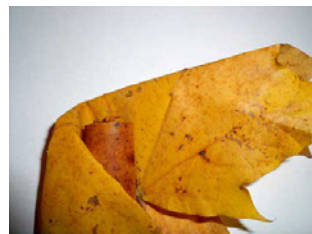
Na výrobu růžiček potřebujete listy z javoru nejružnějších velikostí a barev a provázek nebo drátek na svazování.

A jak na to? Přehněte list po-

délně a srolujte ho. Poté vezměte další, opět ho přehněte a narolujte na ten první. Postupně přidávejte další a další listy, hrajte si s barevným sladěním, vytvářejte různé okvětní lístky. Uvidíte, že to půjde snadno. Nakonec pak růžičku zavažte, aby se vám nerozpadla. Když jich pak budete mít požadovaný počet, naaranžujte je k sobě, proložte dalším barevným listím a pevně svažte. Pro větší lesk můžete přestříknout lakem. Za chvíli a téměř zadarmo vám vznikne nádherná kytice, která se dá usušit a ještě úžasně podzimně voní.

Uvidíte, že vás to bude bavit a z každé procházky budete domů nosit barevné listí..

Parluc

SKAUTSKÁ SVATBA

TEREZA A MARTIN HEINISCHOVI

Dne 22.9. 2012 vstoupila do svazku manželského v Kutné Hoře naše kamarádka a dlouholetá skautská vedoucí Terka Peichlová s Martinem Henischem, přejeme jim tímto nejen za celou redakci, ale za všechny čtenáře hodně společné lásky a štěstí!

SKAUTSKÁ MIMINA

KLÁRKA DUŠKOVÁ A ANIČKA KOVÁŘOVÁ

Je nám milou ctí, že můžeme popřát v Totemu nejen ke svatbě, ale tentokrát rovněž i ke „skautským zářijovým novorozeňatům“. Tak tedy, milé děti - přeji vám za celou redakci a také určitě za všechny skauty hodně zdraví (hlavně!), štěstí, životního elánu a pěkně si ty svoje rodiče vychovejte k obrazu svému! Rodičům nezapomenu popřát především pevné nervy, rodinnou pohodu a hodně radosti se svou radostí!

*Klárka Dušková
(Andy a Martin)*

*Anička Kovářová
(Pety a Marta)*

OTÁZKA TOTEMU

Mezi aktuální otázky skautingu patří ta o (ne) změně oficiálního názvu z „Junáků“ na „Skauty“.

Hlasoval(a) bys pro tuto změnu, nebo ne?

Štaflička

Popravdě je mi docela jedno, jak se organizace bude jmenovat, toto téma nepovažuji za podstatné. Kdybych však přeci jen musela volit, hlasovala bych pro Skauty, neboli „Svaz skautů a skautek ČR“. Je to jednodušší, kratší název, bez zbytečného dvojího označení, navíc slovo skaut je rozšířeno po celém světě. Pojmenování Junák je již poněkud zastaralé. V dnešní době o sobě snad nikdo neříká, že je junák, ale skaut, nechodí do junáku, ale do skautu. Na druhou stranu jsem si vědoma Svojsíkovy snahy o originální název, který vybral ryze pro české skauty - Junáky - a užívá se již 100 let... Ovšem to století je dlouhá doba, za kterou se mnoho věcí změnilo. Vývoj jde kupředu a to je dobře, protože skauting není jen historie, ale hlavně současnost.

Takže ať je název takový, aby mu dnešní lidé rozuměli.

Doktor

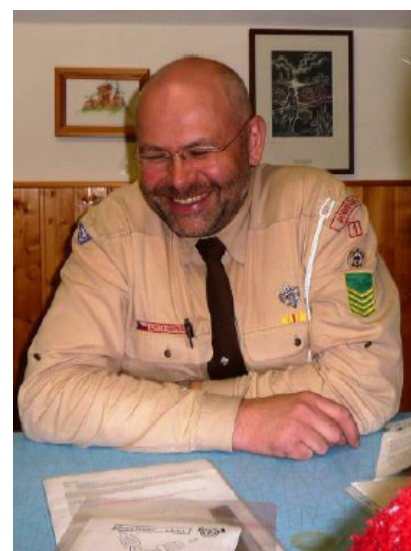
Přijde mi to jako jedna z dalších byrokratických konin, co se v dnešní době řeší. Nikdo normální by ze současného názvu zmaten nebyl. Já bych rozhodně volil pro zachování stávajícího názvu „Junák - Svaz skautů a skautek ČR“. Léta nás to reprezentovalo, tak proč to měnit (podobně jako „pomazánkové máslo“). Přijde mi to dostatečně výstižné v tom, kdo jsme a o co se snažíme. Pokud to někoho zajímá a chce se o nás dozvědět něco víc, tak má v dnešní době plno možností, jak toho docílit. Pokud je někdo zmatený z toho zda jsme „Junáci“ nebo „Skauti“, tak je patrné, že se o nás zajímá jen povrchem a takovému člověku buď zmatení přáno..

Vašek

Myslím, že slovo Junák stejně nefunguje - mimo oficiálního názvu ho nikdo nepoužívá, takže zjednodušení na Skaut bych podpořil.

Petr

Opět se jedná o vykonstruovanou problematiku (jako vždy, když je dlouho klid a není k řešení nic důležitějšího). Žádná změna názvu nic podstatného nevyřeší, možná ubyde jen pár jízlivých otázek nepřátelsky nakloněných ministerských úředníků, kteří tento nápad vnukli několika členům Výkonné rady Junáka. Mně osobně je to úplně jedno (ale když jsem tuto otázku řešil při objednávce fleecových vest, zvolil jsem „skaut“).

Danča

Junák nebo Skaut? Nevím, pro jaký název se mám přiklonit ... tož těžká otázka. Asi bych název neměnila. Myslím si, že to není důležitý, hlavní je, aby do skautu chodilo a přibývalo více lidí..

OKÉNKO DO HISTORIE

O českém Junákově – 6. díl

V minulém čísle jsme nekončili zrovna pozitivně. Skauting byl opět zakázán, a tak jeho přívrženci museli fungovat v ilegalitě, pod záminkou různých organizací, jako např. Pionýr, TOM, SVAZARM apod. Až do sametové revoluce v roce 1989 se žádná příjemná věc v českém skautingu neudála. Spíše naopak. Ale vezměme to pěkně po pořádku.

29. září 1973 zemřela Vlasta Koseová, jedna z nejpřednějších osobností našeho dívčího skautingu. Přestože byl skauting zakázán, její pohřeb se stal pro mnohé skauty jakýmsi sjezdem a do Prahy se s ní přijelo rozloučit velké množství skautů. Pochována je, stejně jako Antonín Benjamín Svojsík, na Vyšehradském hřbitově v Praze. Netrvalo to bohužel moc dlouho a skauting opustila další žena.

25. června 1977 zemřela světová náčelní skautek lady Olave Baden-Powell nedaleko

Auifordu v Anglii. Je pochována vedle svého manžela v Nyeri v Keni.

O 10 let později, přesněji **23. června 1987** skončil také náčelník Československého Junáka br. RNDr. Rudolf Plajner. Pohřeb se konal 30. června v malé obřadní síni krematoria v Praze - Strašnicích za účasti asi dvaceti skautů. Na jeho přání byl totiž pohřeb utajen. Další tvrdá rána pro československé skauty. Nicméně, netrvalo moc dlouho a začínalo se blýskat na lepší časy.

17. listopad 1989. To byl den, kdy to vše začalo. Nebudu se tu dlouze rozepisovat o pozadí této události, kdo např. sleduje seriál Vyprávěj, tak ví. V tento den byl totiž na Národní třídě v Praze brutálně napaden průvod studentů oslavující den studentstva příslušníky ozbrojených složek Ministerstva Vnitra. Několik set studentů bylo zraněno a objevily se i zprávy

o několika mrtvých. Celý národ toto násilí odsoudil - tím začala Sametová revoluce, která smetla komunistický režim. Našemu skautingu se opět otevřela volná cesta. Ještě koncem listopadu začala v Praze ve Spálené ulici č. 9 působit Skautská informační kancelář a probíhaly intenzivní přípravy na první setkání skautských činovníků. To se uskutečnilo **2. prosince 1989** v sále Městské knihovny a byla to první velká akce směřující ke třetímu obnovení našeho skautingu.

28. prosince 1989 byly schváleny stanovy Českého Junáka a následujícího dne byl prezidentem Československé republiky zvolen Václav Havel, který v mládí také prošel skautskou výchovou v 21. oddílu pražského střediska Šipka. A pak už šlo vše ráz na ráz.

6. ledna 1990 se v Národním muzeu na Václavském náměstí sešla poprvé Ústřední rada Junáka.

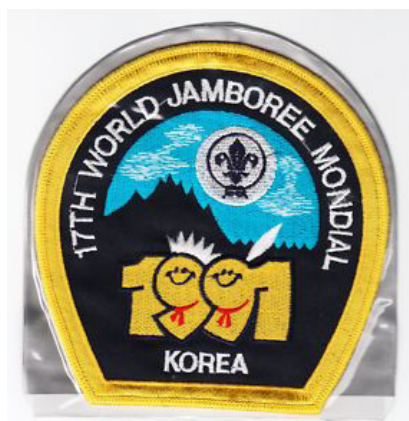
19. května 1990 se v Národním domě na Vinohradech (Dům železničářů) konal IV. (obnovující) sněm Junáka, který zvolil nová náčelnictva a Ústřední radu. Starostkou Českého Junáka byla zvolena sestra Dagmar Burešová, náčelníkem chlapeckého kmene bratr Václav Břicháček, náčelní dívčího kmene sestra Vlasta Macková a náčelní kmene oldskautů sestra Jana Pfeiffrová. O týden později se pak konal IV. sněm sloven-

Hrob Vlasty Koseové na Vyšehradě

ských skautů, který přijal název slovenské organizace „Slovenský skauting“. Zároveň byl vyhlášen název pro celostátní organizaci, která nás zastupovala ve světových ústředích „Český a Slovenský skauting“.

13. června 1990 na 27. světové konferenci skautek v dalekém Singapuru byly naše skautky opět přijaty do světové asociace skautek – WAGGGS – a o šest týdnů později na 32. světové konferenci skautů v Paříži i naši skauti do WOSM. Na základě těchto rozhodnutí mohlo být po 44 letech šest skautů opět oficiálními delegáty naší republiky na XVII. světovém skautském jamboree, které se konalo **8. -16. 8. 1991** v Korei.

Nášivka pro korejský sjezd

První z největších akcí po obnově Junáka byla velká výstava „80 let skautingu u nás“ ve středočeském muzeu v Roztokách u Prahy. Připravila ji historická komise Junáka. Od **24. dubna do 8. září 1991** ji navštívili tisíce skautů a mnoho příznivců skautingu.

Po IV. (obnovovacím) sněmu v roce 1990 byl svolán na **25. -28. dubna 1992** V. řádný sněm do Lucerny v Praze. Zúčastnilo se ho 2000 delegátů. Starostou byl zvolen JUDr. Jiří Navrátil, náčelní dívčího kmene PhDr. Jaroslava Pešková a ing.

Zdeněk Hájek náčelníkem chlapeckého kmene.

Podzimní kongres Junáka byl svolán na **7. listopad 1992** do objektu čs. Armády Na Valech na Hradčanech, dříve zvaného Kadetka. Část kongresu, ve kterém byly dokončeny volby V. sněmu, byla prohlášena za VI. mimořádný sněm Junáka. Náčelníkem kmene OS byl zvolen Vladimír Kopřiva.

Menší změna přišla **1. ledna 1993**, kdy se rozpadlo Československo a vznikly dva samostatné státy Česká republika a Slovenská republika. Tím zanikla i naše společná organizace Český a Slovenský skauting a vznikly dvě oddělené organizace. Důsledkem toho bylo mimo jiné to, že čeští i slovenští skauti a skautky ztratily plnohodnotné členství v mezinárodních skautských ústředích a museli o členství znovu žádat, každá organizace zvlášť. Společně se však čeští i slovenští skauti zúčastnili humanitární akce „Zachraňme životy příštích skautů“, která byla určena hlavně dětem postiženým válkou na území bývalé Jugoslávie. 30 tun sebraných potravin, léků, zimního oblečení a také peněz odvezl konvoj v lednu 1993 do chorvatského města Vinkovci.

27. setkání skautů a skautek INTERCAMP se konalo v České republice. Do kempu Sycheřák na Tachovsku se koncem **května 1994** sjelo 2000 účastníků hlavně z Německa, Belgie, USA, Kanady a Velké Británie. Atrakcí byla návštěva Domažlic vláčkem taženým historickou parní lokomotivou.

2. až 5. června 1994 se na jezeře pod Orlíkem sjeli z mnoha

Nášivka pro INTERCAMP

zemí zase vodní skauti na první ročník akce nazvané Navigamus (latinsky My plujeme). Byla to v našich dějinách největší akce vodních skautů. Program byl přizpůsoben 50. výročí vylodění Spojenců v Normandii.

Během roku 1996 byli čeští i slovenští skauti a skautky přijati zpět do mezinárodních organizací. Tento rok byl také pro skauty tzv. Svojsíkovým rokem. Připomínali jsme si totiž 120 výročí narození Antonína Benjamína Svojsíka. Při této příležitosti byly odhaleny 2 pamětní desky, **5. září 1996** na budově bývalé žižkovské reálky, kde Svojsík působil a **14. září 1996** na hájovně v Orlovech (dříve Vorlovech), v jejíž blízkosti se konal 1. Československý skautský tábor. O rok později byl odhalen také památník Jaroslavu Forglarovi, tentokrát ve „Sluneční zátocě“, o níž často psával.

Český skauting pokračoval dále svým klidným životem. Konaly se další valné sněmy, naši zástupci jezdili na evropská i světová Jamboree a počet aktivních členů stále rostl. Až do **roku 2007** nenastala ve vnitřní struktuře žádná větší změna, ovšem na IX. valném sněmu Junáka, který se v tomto roce konal, byl přijat dokument

Charta českého skautingu, který byl impulsem pro inovaci skautského výchovného programu a pro modernizaci organizace. Zda se to povedlo, může posoudit každý sám, ale jelikož jsme letos oslavili 100 let, dá se předpokládat, že ano. A co bude čekat český skauting dále? To záleží jenom na nás... Můžeme se jen společně přát, aby to vydržel nejméně dalších 100 let.

Všechno hezké jednou končí a i když historie českého skautingu nebyla vždy růžová, dospěli jsme společně k jejímu

konci a poslední číslo rubriky *Okénko do historie* je za námi. Doufáme, že se Vám líbila a že jste se v ní i něco zajímavého dozvěděli (já při psaní určitě a věřím, že Béna také). Vězte, že vtěsnat stoletou historii do 6 článků nebylo zrovna jednoduché, ale doufáme, že jsme na nic důležitého nezapomněli a že nám zůstanete věrni i v dalších číslech při jiných rubrikách.

MINIOGIC

Pamětní deska na Vorlovské myslivně

Česká výprava na jamboree 2011 ve Švédsku

POZVÁNKY

- Roverský kmen Junáka Dobruška pořádá tradičně -

Cestovatelské večery

9.-10. listopadu

- ve skautské klubovně v Domašinské ulici, č.p. 476 -

Pátek 9. listopadu

- 18:30 **Expedice Rákosníček 2012 (Ondra Němeček)**
Vědecký příspěvek na téma: Žije opravdu Rákosníček v rumunském Fagaraši?
- 19:00 **Velikonoce v Banátu (Honzá Frideš)**
Putování českými vesnicemi v rumunském Banátu na červené svátky LP 2012.
- 20:00 **Island - Duhové hory na ostrově ohně a ledu (Martin Němeček)**
Nejen čtyřdenní trek Laugavegur považovaný za jeden z nejkrásnějších na světě...
- 20:30 **Čína - země plná paradoxů (Martin Němeček)**
28 dní, 7500km po vlastní ose ŠTR a v Číně až na hranice se Severní Koreou.
- 21:30 **Cesta za Blížňáky (Jirka Šaffa)**
Putování po poloninách a kopcích Zakarpatské Ukrajiny.

Sobota 10. listopadu

- 16:00 **Daleko na Sínaji (Kafka a Roman Školníkov)**
Netradiční svatební cesta do egyptské pouště, Jeruzaléma a k Mrtvému moři.
- 17:00 **Křídem křídem Korsikou (Verča a Petr Benešovi)**
Povídání o nádherných horách, průzračném moři, milých lidech a dalším.
- 18:00 **Holandsko 2012 (Martina Školníková)**
Roverské putování za větrnými mlýny...
- 19:00 **Pobaltí - Litva (Paulína Čiháňková)**
Aneb i bez hor může být země krásná!
- 20:00 **Expedice GR5+ 2012 (Ondra Němeček)**
Nejtěžší trek celých Alp je ve Francii? Mýtus, nebo krutá pravda?
- 21:00 **Sýrie a Libanon (Lenča a Tomáš Šhánělov)**
Návštěva památek, tržnic a zajímavých měst.
- 22:00 **Arménie (Lenča a Tomáš Šhánělov)**
Putování po biblické zemi pod Araratem.

- Časy jsou pouze orientační, změna programu vyhrazena! -

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC PROSINCE 2012

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

ČLÁNEK Z CESTOVATELSKÝCH VEČERŮ

ČLÁNEK ZE SKAUTSKÉHO MIKULÁŠE

PŘEHLED SKAUTSKÉHO ROKU 2013...

A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Petr Lukášek, Ondřej Němeček, Pavčina Štaffová, Daniela Dítětová, Jiří Hanoušek, Pavčina Čiháčková, Václav Pavel, Petr Poláček, Roman Školník, Veronika Štaffová, Kateřina Potočková

FOTOGRAFIE:

Daniela Dítětová, Pavčina Štaffová. Kateřina Potočková

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Ondřej Němeček

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa - Podzim 2012

Známkou nezralého člověka je, že chce kvůli něčemu podstoupit vznešenou smrt, zatímco známkou zralého člověka je, že chce kvůli něčemu v příkoří žít!

J.D. Salinger